

סיפור האישי של נכה המלחמה הישראלי שנפל קורבן לרמאית הגרמניה שנעלמה ארוסתו מיארינה

כל כספה משויך נקים איזה עסק שיבטיח לנו קיום. שמעתי בקולה, מכרתי את מוניתי, מארינה התחילה לעבוד ואני התחלתי לתפש עבודה. את הכסף שקיבלתי ממכירת המוניתי הכנסתי לבנק.

ביום בהיר אחד הופיע אצלי חברי מחיפה, וסיפר לי שמארינה לקחה ממנו 1100 ל"י עוד לפני כמה חודשים, בטענה שאני זקוק לכסף ושהיא תחזיר אותו מיד אחרי שתקבל את כספה משוויץ. מכיון שעברו כבר שלושה ארבעה חודשים והיא טרם החזירה את החוב, הוא פנה אלי. שלמתי לו את 1100 הל"י.

בערב ביררתי את הענין עם מארינה. היא אמרה שנכון שלקחה כסף מאת חברי, אבל היא תקבל את הכסף שלה והכל יהיה בסדר. כעת כבר הבנתי מנין היה לה תמיד כסף. התחלתי להופיע אצלי הרבה אנשים, אשר טענו שהיא חייבת להם סכומי כסף גדולים וקטנים. הופיעו בעלי תניות שהיא לקחה אצלם כל מיני סחורות ומצרכים בהקפה וטרם שילמה. חיסלתי רוב החובות שלה; את כולם לא יכולתי לחסל כי כספי ממכירת המכונית נגמר ואול. התחלתי גם לברר בנוגע לכסף שלה בשוויץ, ואז גודע לי שאין לה שום פרטה. ראיתי שהיא רימתה אותי וגם ניצלה אותי. הייתי שבור לגמרי, הן מבחינה כלכלית והן מבחינה נפשית, אבל עוד אהבתי אותה וקחייתי שהכל יסתדר.

בסתיו אותה שנה הזמינו אותה לאגף הפלילי של המטה הארצי של משטרת ישראל, למר י. אבטיחי. שם אמרו לה שהאינטרפול דורש את הסגרתה לשלטונות גרמניה, אבל אם תוכל להוכיח שהיא התגיירה לא יסגרו אותה. פנינו לעורך-דין ברמן בתל-אביב, נתתי לו 1500 ל"י (כסף שלוחתי מחברים) והוא הבטיח לסדר את הענין ברבנות ובמשרד הפנים.

מצבנו היה קשה מאד, כי מארינה הפסיקה לעבוד. גם אני לא מצאתי עבודה ונוסף לכל זה היו ממשיכים להופיע אנשים ודורשים כסף שמארינה היתה חייבת להם. עשיתי הכל על מנת להחזיר כאן ושמ, ולמנוע שערוויה. מארינה היתה עוזבת את הדירה לשעות ארוכות, עד שעות מאוחרות בלילה, בטענה שהיא נפגשת עם כל מיני אנשים אשר יכולים לעשות משהו בענין שלה. אחרי כן גודע לי, שהיתה מבלה בחברת גברים שונים במועדוני לילה בתל-אביב והסביבה.

בליל סילבסטר עזבה את הדירה וחזרה רק כעבור יומיים. היא אמרה שהיא לא יכולה לחיות אתי יותר וכי שכרה לה חדר בתל-אביב. את הכתובת לא רצתה למסור לי. ואז החלטתי שאולי אסע לגרמניה. היו לי שתי מטרות לפני: לברר ברבנות ובמשטרה את הענין; ולבקש את הוריה, שלפי דבריה היו מאד עשירים, ולבקש או לדרוש מהם כסף שהייתי נאלץ לשלם לחיסול חובותיה.

★ ★ ★

לא התגיירה מעולם

שכנים וחברים אמרתי שאני נוסע לשבועיים ל"ירושלים, כי חששתי שאם יודע למארינה שאני עומד לנסע לגרמניה היא תוכל לקלקל לי את תכניתי. ב-10 בינואר השנה יצאתי את ישראל לגרמניה. ביקרתי אצל הוריה שהיו מאד מודאגים, כי כבר מזמן לא קיבלו ידיעה ממנה. התברר לי שהם עניים, וכי גם הם שילמו כבר הרבה כסף לאנשי שונים שמארינה לקחה מהם, לפני שעזבה את גרמניה.

למחרת ביקרתי במשטרה. מה שראיתי ושמעתי מהפקידים שטיפלו בתיק שלה עבר את גבול הדמיון. ראיתי כתבי-האשמה נגדה, שאנשים רבים גישו נגדה תביעות באשמת רמאות והוצאת כסף בסכום כולל של 90 אלף מרקום. התובע אמר לי, שאם פעם יחזירו אותה תקבל חמש שנים מאסר.

אחר כך ביקרתי אצל בעלה לשעבר. זה סיפור שלם, שאין בכוחותי לספר. היא עשתה מעשים כאלו, בזמן שהיתה נשואה, ששברה אותו לגמרי — לקחה מאנשים כסף כביכול בשביל התנות, והוא היה צריך להחזיר סכומים אגדתיים. גם הוא לא ידע לאיזו מטרה היתה מארינה צריכה כל כך הרבה כסף.

הבינותי שהיא רמאית מקצועית, אשה בלי רגש כלשהו שאותם מעשים והונאות שעשתה בזמן שהיתה אתי עשתה גם אתו. אחרי שראיתי גם את התיקים שלה משנת 1951 התברר לי גם שהיא אף פעם לא היתה ארוסה לאיזה יהודי, וכי משנת 1941 עד 1951 ביצעה לבדה מעשים רבים של רמאות. במשך יארבע שנים היתה משטרת גרמניה מחדש פשת אותה בכל גרמניה המערבית.

ביקרתי אף ברבנות הראשית בפונקפורט, ושם הודיעו לי שהיא מעולם לא התגיירה. מן העתונות הישראלית גודע לי כבר בחודש ינואר שמשטרת ישראל פנתה לרבנות בפונקפורט, ואיני מכין, מאחר שלבטח קבלו תשובה שלילית, מדוע אין מחזירים אותה. אני, על כל פנים, נדרתי לא לשוב לישראל, למרות געגועי החזקים אחרי מדינתנו, כל זמן שלא אראה את מארינה מאחורי סורגים כאן בגרמניה.

יכולנו, כי לא היו ברשותה שום תעודות שהיא התגיירה. הכינו.

פתאום קבלתי מכתב מידידי משטרגרט שידע שמארינה אחי, ובו הוא כתב שגודע לו שהיא נשואה עם גרמני בשטוטגרט, שהחנות והדירה שייכות לבעלה ושבעלה הגיש נגדה תביעה משפטית, על שהיא לקחה מהחנות כסף וסחורות בשתי של 40 אלף מרקום (20 אלף ל"י) וברחה עם כל זה, ושהמשטרה הבינלאומית אינטרפול מחפשת אותה. זה היה זעזוע גדול בשבילי, כי בינתיים התרגלתי

תמונה זו פורסמה השבוע עליידי המשטרה, בבקשה שכל היודע על מקום הימצאה של מארינה פכנר יודיע על כך לתחנת המשטרה הקרובה. מדוע מבוקשת מארינה? כסיפור המתפרסם בעמוד זה מסביר נהג המוניתי משה וורצל את כל רקע הפרשה. הסיפור האישי, המתפרסם כפי שכתב אותו וורצל, נשלח למערכת "העולם הזה" משטוטגרט, גרמניה המערבית. הוא מגולל את דרכה של מארינה, הרמאית הגרמניה המועדת, חברת כנופיית

פושעים מסוכנת, המבוקשת עליידי המשטרה הבינלאומית. כאשר ניסתה משטרת ישראל למצוא אחרי הבקשה ולהסגירה למשטרה הגרמנית, נעלמה לפתע האשה מביתה אשר בחולון, מבלי להשאיר עקבות אחריה. נוסף לבקשת ההסגרה של המשטרה הגרמנית תלויות ועומדות נגד מארינה האשמות על מעשיה בישראל. בין השאר: כדי לקבל רשות כניסה, ומאוחר יותר רשות לישיבת-קבע בארץ, הצהירה מארינה כי הינה יהודיה, לאחר שהתגיירה בגרמניה, ועל כן מוגיעות לה הזכריות המפורטות בחוק השבות. על סמך הצהרה זו אף הורשה לה להישאר תקופת מה בארץ.

★ ★ ★

למארינה ואהבתי אותה. היה לנו ריב גדול והיא טענה שעזבה את בעלה כי התאהבה בי וכעת בעלה מנצל את העובדה שהיא איננה בשטוטגרט ומאשים אותה בה בשעה שהוא לבטח לקח את הכסף ואת הסחורה בעצמו. האמנתי לה.

כעבור כמה שבועות קבלתי מאותו ידיד העתק של פסק-הדין לגירושין, אשר בעלה של מארינה קיבל מבית המשפט בשטוטגרט, אחרי שטען שהיא עזבה אותו ולא יודעים איפה היא נמצאת. יחד עם זה קבלתי העתק מכתב האשמה שבעלה הגיש נגדה, על סכום של 40 אלף מרקום.

★ ★ ★

האינטרפול מחפש אחריה

מארינה לחצה עלי שנמכר את מוניתי, עבור הכסף שאקבל נקנה דירה ואחרי שהיא תקבל את

אני הווא אשר הגעתי עם מארינה ככנר לישראל מגרמניה, ואני בעצמי עורתי לה בהתחלה בקבלת אשרת כניסה לישראל ובעצמי טיפלתי בהשגת רשיון לישיבת קבע בישראל עבורה. לשמחתי הרבה לא הצלחתי לקבל. עתה ברצוני להסביר מדוע עשיתי כל זה.

בחודש ינואר 1957 נסעתי לבקר את ידידי הגר בשטוטגרט, גרמניה המערבית. ביליתי אצלו כמה שבועות, ושבוע ימים לפני שעמתי לחזור לישראל הכרתי בדירתו אשה נאה, שעשתה עלי רושם טוב. היא סיפרה לי שלפני שמונה או עשר שנים התגיירה, אחרי שהיתה ארוסה ליהודי שהיה גר בפונקפורט, וכי היא חיתה אך ורק בין יהודים.

היא דיברה אתי יידיש. היא גם סיפרה לי שעם אותו בחור יהודי עשתה כל מיני עסקים לא כשרים, כמו רמאות, מכירת מתכת בתור זהב, ובדומה לזה. בשנת 1951 או 1952 (איני זוכר את התאריך) היא נאסרה יחד עם הבחור. אבל אותה שחררו מיד, כי היא לקחה את כל האשמה עליה וישבה שנה וחצי בכלא. בזמן מאסרה עזב הבחור את גרמניה והיא חושבת שהוא נמצא בישראל. אחרי שיהחזרה מבית-הסוהר חזרה מארינה להוריה והם סדרו לה תנות לפרחים, קנו לה דירה וקצת, סיפרה לי, היא בעלת עסק טוב ומבוסס בשטוטגרט.

אני מצדי סיפרתי לה שאני נהג מוניתי בישראל, שאין לי עדיין דירה משלי ושאני חוזר ארצה בעוד ארבעה ימים. במשך אותם ארבעה ימים נפגשנו עוד מספר פעמים, ולפני נסיעתי הפסחתי לה לכתוב מכתב מפרס (כי נסעתי משטוטגרט לפרס למרסיל) וגם בישראל. ב"2 לפ"כ רואר עליתי על האניה ירושלים במרסיל — ומיד הודיעו לי שאינו אשה צעירה ששאלה עלי נמצאת על האניה. מעולם לא היה עולה על דעתי שזו מארינה.

★ ★ ★

הצעת נשואין הטופה

בראותי אותה לי ידעתי מה לחשוב ומה לשאול. היא אמרה, שאחרי שנסעתי משטוטגרט הרגישה שלא תוכל לחיות בלעדי והחליטה לעלות אתי לישראל. הסתבר שהיא עלתה על האניה בלי דרכון ובלי אשרת כניסה לישראל כשברשותה רק כרטיס נסיעה של שוהם או"ת. קנתה במרסיל, איך היא הצליחה לעלות על האניה ולעבור את בקורת הדרכונים, עד היום לא ידוע לי. היא אמרה לי, שהוריה יחסלו את התנות ויעבירו לה כסף לישראל, ולהפתעתי הרבה אף הציעה שנערוך נשואין על האניה. בתור אשתי, אכרה, לא יהיו לה קשיים להכנס לישראל.

לא הסכמתי וטענתי, שאנו מכירים זה את זה וזו רק ימים מספר וגם אין לי אפשרויות חומריות להתחתן כעת, כי אין לי כסף ואין לי דירה — ובכלל אין לי כעת ראש לענינים כאלו, כי אני צריך לעבוד ולבסס את מצבי הכלכלי, שהתמוטט מאד בשל נסיעתי לאירופה. בנמל חיפה לא הרשו לה לרדת והזמינו אנשי משטרה. אני הייתי כבר באולם המכס כאשר בא אלי לפתע איש משטרה ובקש ממני לעלות בחזרה על האניה ולמסור עדות בקשר למארינה פכנר.

בעדותי מסרתי למשטרה שהכרתי את מארינה ארבעה ימים לפני שעזבתי את גרמניה ושירדע על מדבריה ומחברתי, שאצלם הכרתי, כי היו תנות, מכונית, ודירה. ספרתי גם שהיא התגיירה ושישבה בבית-הסוהר. למארינה מסרתי כתובת של חברי בחיפה, אצלו התכוננת ללון אותה הלילה, ואמנם נפגשנו בלילה. היא אמרה לי שהמשטרה כבר התקשרה עם הרבנות בפונקפורט וקיבלה אישור שהיא התגיירה. על סמך זאת נתנו לה אשרת כניסה לחודש ימים.

למחרת נסעתי לתל-אביב, שכרתי דירה והתחלתי לעבוד עם מוניתי. לא עברו ימים רבים וגם היא הגיעה לתל-אביב וביקשה ממני שנגור יחד ונטפל בהשגת רשיון לישיבת קבע, ואחר נתחתן. היא אמרה לי שאין לי מה לדאוג לכסף, כי יש לה הרבה כסף בשוויץ וזו רק שאלה של זמן עד שהכסף יגיע לישראל.

★ ★ ★

אשה למופת

מארינה היא אשה צעירה, יפה, פקחית וגם אומרת שיש לה כסף. איני שייך לסוג הבחורים הרוצים להירשאר ורוקים. להיפך, תמיד רציתי להתחתן, לבנות משפחה (כל משפחתי נרצחה בידי הנאצים) וגם עובדת היותי נכה מלחמת השחרור (קטוע יד) דחפה אותי לקשור את חיי עם עוד מישהי. למה הייתי צריך לא לקבל הצעה כזו?

התחלנו לגור יחד ומארינה היתה אשה למופת מכל הבחינות. הייתי מאושר בזמן הראשון. למארינה היה תמיד כסף, הרבה כסף, ואמרה לי שכבר קיבלה איזה סכום משוויץ. לא בדקתי אם זה נכון, כי לא היתה לי שום סיבה לא להאמין לה. הגשנו בקשה לרשיון קבע עבורה בישראל אך הענין נחסם הרבה זמן, כל פעם היו עונים לי שמחכים לאיזה אישור מגרמניה. גם להתחתן לא